

РЕШЕНИЕ

№ 25304

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4110** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на Д. С. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 533/16.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на П. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ бб от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Претендира отмяна на заповедта като незаконосъобразна и присъждане на разносните по делото, за които е представен списък (л.45).

Ответникът – мл. автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. П., в съдебно заседание и в депозираните писмени бележки оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира присъждане на юрисконсултско такова.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че по отношение на жалбоподателя, с обжалваната заповед е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ бб ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Заповедта е мотивирана със съставения на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение серия АД № 0619252/16.03.2026 г., в който е посочено, че на 12.02.2026 г. около 19.25 часа в [населено място], по [улица], е нарушил задълженията си като участник в ПТП, а именно: при движение с посока към [улица], навлиза частично в съседна

пътна лента и реализира ПТП в попътно движещ се лек автомобил Лексус с рег. [рег.номер на МПС] . след което не слиза да установи нанесените щети и не уведомява контролните органи на МВР. АУАН е съставен по сведения на Ц. К. на основание чл. 40, ал. 1 и ал. 4 ЗАНН.

По делото е приложено сведение от Ц. Й. К. от 12.02.2026 г. (л.10), в което е посочил, че около 19.25 часа на същата дата по бул. Н. М. е управлявал личния си автомобил Лексус с рег. [рег.номер на МПС] , като на светофара с бул. Възкресение се е движил в средна лента на зелен сигнал. От лявата лента черен Ф. се опитал да го удари странично, след което К. натиснал клаксона и последният се върнал в неговата лента, но след това го ударил отзад. След като слязъл, К. видял в колата мургав човек с шапка и дръпнати очи, който му предложил да се дръпнат настрани и да се разберат, но К. видял, че другият водач бил „неадекватен“ и му казал, че ще извика полиция, след което тръгнал към автомобила си да си вземе телефона, като в този момент другият водач избягал, а К. се обадил на тел. 112.

На 23.02.2026 г. Ц. К. е подал Заявление рег. № УРИ433200-22387/23.02.2026 г. (л.19), съгласно което на 12.02.2026 г. на бул. „Възкресение № 132 вечерта, докато карал своя автомобил, друг автомобил - Ф. П. го ударил и вместо да спре – избягал. Обадил се на тел. 112, а когато дошъл полицейският патрул бил съставен протокол № 1022-1956, неприложен по делото. К. посочва, че от адреналина не бил запомнил и не бил сигурен за целия номер на МПС Ф. П., поради което с последващото заявление посочил, че номерът на автомобила, който го е ударил и впоследствие е избягал, е СВ 3845 РТ.

Въз основа на така представените сведения е установен жалбоподателят и му е съставен АУАН и е издадена ЗППАМ, като нарушението е квалифицирано по чл. 25, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДВП. По делото е представено писмо с рег. № 433200-22163/23.02.2026 г., до директора на Дирекция „Сигурност“ – СО, с което се иска информация за съществуващи стационарни камери в района и наличие на видеоматериал. Липсва представен отговор по делото от страна на дирекция „Сигурност“ при СО.

Пред съда са разпитани двама свидетели по искане на жалбоподателя – Я. Ж. Ж. и М. Л. Ч.. Свидетелите описват фактология, различна от представената от Ц. К., а именно, че на 12.02.2026 г. са пътували в автомобила на Д. П., като дават информация за маршрута, по който са се придвижвали, както и за целта на пътуването – П. правил ремонт и това била причината да отидат в дома му в кв. К. поляна. Свидетелите имат ясен спомен и за спиране на жалбоподателя на бензиностанция „Л.“, понеже същият зареждал само от „скъпото гориво“. Свидетелите отричат П. да е участвал в ПТП.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи – арг. от чл. 165, ал. 1 ЗДВП.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно приложените заповеди № № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи (л.20), 513з-12686/14.10.2025 г. на директора на СДВР (л.19) и 513з-9638/13.09.2024 г. (л.18). Същата формално отговаря на изискванията на закона за мотивиране, като са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, макар и лаконично в заповедта, но с оглед позоваването на съставения АУАН и ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, съдът не е възпрепятстван да установи възприетата от органа фактическа обстановка, както и адресата на заповедта може да разбере волята и мотивите на органа. Не са налице процесуални нарушения, които да са от такова

естество, че да обусловят отмяната на акта на формално основание.

Заповедта обаче е материално незаконосъобразна.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ бб ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка на водач, извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Съгласно чл. 22 ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Законът за движение по пътищата въвежда и специфична цел при налагането на такива мерки, а именно – за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. От цитираната законова уредба следва извод, че извършването на нарушение е основанието за прилагане на ПАМ.

С оглед разпределената доказателствена тежест между страните, върху ответника в настоящото производство лежи тежестта да докаже реализирането на посочените в ЗПАМ фактически и правни основания за издаване й. Това означава, че той е длъжен да докаже извършеното нарушение, което е основание за прилагане на държавна принуда спрямо жалбоподателя.

Съдът намира, че твърдяното нарушение, което обуславя прилагането на ПАМ, по никакъв начин не е доказано, поради което налагането на държавна принуда спрямо жалбоподателя се явява произволно и без основание. АУАН е съставен въз основа на сведения, дадени от Ц. К., като липсват каквито и да било доказателства, уличаващи жалбоподателя в извършване на нарушение и в частност съпричастността му към твърдяното ПТП.

На първо място, в даденото на място сведение К. заявява, че е бил ударен отзад, а в АУАН е посочено, че жалбоподателят е реализирал ПТП при навлизане в съседна лента с попътно движещ се лек автомобил. При заявен удар отзад, органите на ОПП са възприели съвсем различна фактическа обстановка, а именно, че ПТП е реализирано при навлизане в съседна лента. Налице е противоречие в първоначално заявената и впоследствие възприетата от полицейския орган фактическа обстановка. К. изрично е заявил, че е бил ударен отзад, поради което е абсолютно неясно защо полицейските органи описват различен механизъм на настъпване на ПТП. За да се приложи държавна принуда по отношение на конкретно лице, следва да са налице безспорно установени обстоятелства и факти, които да я обуславят и налагат. В конкретния случай е налице съществено разминаване и недоказаност в механизма на настъпване на ПТП.

На следващо място, К. заявява, че е възприел водача на МПС и го описва като мъж със специфични черти – мургав и с дръпнати очи. В проведеното на 02.06.2026 г. открито съдебно заседание съдът лично възприе външния вид на жалбоподателя, който е бял мъж и не е с дръпнати очи. Налице е пълно разминаване във физическото описание на водача, който се твърди да е реализирал ПТП, и жалбоподателя. Не става ясно в този случай кого описва Ц. К.. След като същият е слязъл от колата си и пряко е възприел външния вид на водача на МПС, което го е ударило, и впоследствие описва този външен вид и специфични външни белези, по които го е запомнил, съдът от своя страна възприе външността на жалбоподателя в съдебно заседание и не установи същият да отговаря на така специфичното описание, направено от К.. При това положение не може да се приеме, че именно жалбоподателят е участвал във вмененото му ПТП.

Освен горното, буди недоумение и не става ясно как след като ПТП е настъпило на 12.02.2026 г.,

за първи път 11 дни по-късно Ц. К. се сеща за регистрационния номер на автомобила, който твърди да го е ударил отзад, а не отстрани, както е посочено в АУАН. Сведението на л. 10 е изготвено на 12.02.2026 г. в деня на ПТП, а в заявлението си от 23.02.2026 г. К. първо заявява, че не е бил запомнил регистрационния номер на другия автомобил и не бил сигурен какъв е, а впоследствие – 11 дни по-късно, категорично посочва номера на автомобила. Това обстоятелство поставя под съмнение достоверността на вписания от К. рег. номер на МПС, за който същият твърди да е реализирал ПТП и избягал.

Отразената в АУАН и ЗППАМ фактическа обстановка не се подкрепя от първоначално даденото сведение от Ц. К., а и е допълнително опровергана от изслушаните пред съда свидетелски показания. Свидетелите независимо един от друг дават достоверна и взаимодопълваща се информация за деня, в който се твърди да е настъпило процесното ПТП. Показанията им са последователни и непротиворечиви, като същите категорично отричат жалбоподателят да е участвал в ПТП.

По изложените съображения съдът намира, че съпричастността на жалбоподателя към ПТП, реализирано на 12.02.2026 г., е абсолютно недоказана. След като не е доказано участието на П. в ПТП, то няма как да се твърди, че е налице и неизпълнение на вмененото с чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП задължение - без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Това обуславя извод за незаконосъобразност на процесната заповед, поради което е дължима отмяната ѝ.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разносните по делото, съобразно представения списък (л. 45) в размер на 510 евро за адвокатско възнаграждение и 5.11 евро за внесена държавна такса. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, вр. чл. 144 АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разносните в тази им част. Законната уредба изисква възражението да е мотивирано, което в настоящия случай не е сторено. Същото е бланкетно заявено в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, поради което съдът следва да го отхвърли без да е необходимо да го обсъжда по същество.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. С. П. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 533/16.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на П. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ бб от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е нарушил задълженията си като участник в ПТП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. С. П., ЕГН [ЕГН], сумата в общ размер от 515.11 евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: